

Laurina Højgaard 100 ár

Tað var móttøka á Lágargarði í dag í sambandi við, at Laurina Højgaard fylti 100 ár. Heðin Mortensen, borgarstjóri, vaks fyri tað mesta upp á Abbatrøð, har Laurina, ella Laura, sum tey flestu kalla hana, virkaði.

Í røðu síni segði Heðin Mortensen m.a., at hetta ikki bara var ein stórus føðingardagur, men ein heilt serligur merkisdagur, sum fáum er unt at uppliva.

– Ein so long lívsleið ber boð um eitt hendingarríkt og fjølbroytt lív, ið sjálvandi eisini man hava verið merkt av tí nógva og umbroytiliga, sum er hent hesi síðstu 100 árin, tygum hava livað, segði Heðin.

Laura er fødd í Havn í 1912. Er næstelst av fyra systkjum. Hini syskini vóru Elsa, sum doyði ung og Egar og Louis. Foreldrin vóru Hans Højgaard (sum vanliga varð kallaður Hanus í Rituvík) og sum sjálvandi eisini var slektaður úr Rituvík, og Louisu (fødd Debess) sum var ættað úr Havn, á bakka

úti á Reyni.

Laura vaks upp í miðbýnum, barndómsheimið lá í Sverrisgøtu, vóru grannar hjá Frants Restorff. Í 1956 keypti Sjúkrakassin húsini, sum blivu tikin niður. Sjúkrakassin bygdi síðan húsini, sum Sjúkrakassin helt til í, til hann varð avtíkin herfyri.

Laura starvaðist fyrst í krambúðini hjá Heinesen í Vágsbotni og seinni í Smæruni, fyrst sum krambakvinna og seinni á skrivstovuni. Hon gekk eisini nóg út til fólk við mánaðarrokningum. Vanligt var tá, at goldið bleiv einaferð um mánaðin. Alt varð skrivað uppí bók, sum skuldi avrokna.

– Eg minnst Lauru sum smádrongur, tí eg vaks upp í grannalagnum á Abbatrøð og á Glædsheggi. Smæran var tá ein av størstu handlinum í Havnini, har var nóg virkseml. Fólk komu næstan úr øllum landinum at handla har. Tað stóra slaktarið var eisini har. Hvør minnst ikki allar Mikinesoksarnar, sum komu við Gamla Smyril og

blivu ríknir niðan á Frúutrøð. Seyður kom eisini úr øllum landinum til slagti í Smæruni. Alt hetta var ein serlig verð fyri okkum smádreingir úr Havn og seriga í grannalagnum har.

– Laura var sera trúföst og pliktuppfyllandi í sínum arbeiðsplássi og m´vegiskundunum í Smæruni. Við okkum smádreingir vart hon altíð góð, eg minnst at vit av og á fingur dadlir og bommm.

Pápi Lauru, Hanus í Rituvík, andaðist í 1952, 78 ára gamal.

Mamman, Louisa, kom í høgan aldur, hon bleiv 99 ára gomul. So hetta liggur til familjuna at fáa høgan aldur.

Laura var trúgvur kirkjugangari og so leingi hon var ment vóru fáir sunnudagar, sum hon ikki var í kirkju.

Egar, beigginn, var klokkari í Havnar kirkju og arbeiddi hjá Lútsen og Timburhanlinum. Hin beigginn, Louis, arbeiddi í Sjóvinnubankanum, og varð vanliga kallaður Louis í Sjóvinnubankanum.



Laura var virkin í KFUK og eitt skiftið sat hon eisini í nevndini fyri KFUK. Hon var eisini virkin í Dansk Missionselskab.

– Eg minnst serliga sunnudagsskúlan, har tygum og Egar hjálptu til at stýra okkum børnum, so vit sótu still og lurtaðu eftir søgum og Guds orði. Altíð gjørdur tit hetta við tolsemi og hjálpssemi. Sunnudagsskúli tá var á Vaglinum, har borgarstjórin í dag heldur býráðsfund saman við býráðslimum. So kanska er okkurt gott lagt í beini hjá borgarstjóranum, hvør veit, segði Heðin Mortensen skemtandi.

Tá barndómsheimið í

Sverrisgøtu bleiv selt, flutti Laura saman við mammuni og elsta beiggjanum í nýggj hús Yviri við Strond. Her búði Laura til hon flutti á Lágargarð.

– Her gingu vit sum smádreingir og upplivdu eina heilt aðra verð. Tað veldiga fríkið sum her var og er yviri við Strond - Penapláss, Válgaravík, sjóarmálan vóru øll spennandi pláss hjá okkum dreingjum. Her gingu vit framvið hjá tykkum hvørja ferð og fingur altíð eitt gott orð við á vegnum.

– Hesa tíðina er hent so nóg, at sjálvt nógvar bókur kunnu ikki rúma tí, men alla hesa tíðina hava tygum

livað og sæð heimin flutt seg hesa farnu øldina. Nú lívsins kvøldarstund so er komin, man tað kennast gott at kunna líta aftur á tað ríka og langa lív, Harrin hevur unt tygum.

– Í dag gleðast vit saman við tygum og tygara, og tey mongu, ið her eru komin í dag, eru eisini prógv fyri, at tygum gjøgnum árin hava havt so ómetalig nógv at siga fyri so mong. Góða Laura, enn eina ferð: Hjartaliga tillukku við degnum og Guds signing á lívsleiðini, segði Heðin Mortensen, borgarstjóri, at enda í røðuni á Lágargarði.

Per Grønlund Pedersen frá fyri aldur

Per Grønlund Pedersen fer frá fyri aldur sum húsavørður í Dagstovninum í Hoyvík. Per er dani, uppvaksin í Tårnby á Amager, útbúgvur elektronikkmechanikari og hevur starvast innan danska hervaldið.

Á samkomu greiddi Heðin Mortensen, borgarstjóri, frá, at Per fór til Grønlands í 1972 at arbeiða á veðurstöðini í Danmarkshavnini og Prins Christianssund, ið var “check-point” fyri alla flogferðslu í norðrhøvum.

– Per flutti til Føroya miðskeiðis í áttatiárunum og varð settur sum húsavørður á Dagstovninum í Hoyvík, sum tá var nýggjur. Hann hevur arbeitt har síðan.

– Tá Per byrjaði sum húsavørður í Hoyvík var rættiliga nógv at gera. Stovnurin var ikki heilt liðugur og Per hevði úr at gera. Hann setti upp

hillar, bygdi skúr til súkklur, gjørdi mánabilar og leikur yvirhøvur.

– Her var nógv at fara um – ikki minst takið á stovninum, sum var ótætt og hevur líkið frá fyrsta degi. Serliga illa lak í Grønu Vøggustovu.

– Menn rá kommununi høvdu sína dagligu gongd í Hoyvík at kanna, hvaðan lekarnir stáðu frá. Nógvar teoriir vóru, plátur og bretti vórðu niðurtíkin, kannað varð um kondens og um heitar og kaldar síður, sum møttust, og leitað varð eftir holum á takinum.

– Takið er fleiri ferðir skift og einaferð varð kunngjørt, at nú var takið tætt sum ein svimjihylur. Men tað lak ongantíð so illa sum akkurat tá.

– Umframt at halda stovnin við líka og flyta ymiskt aftur og fram, alt eftir



Á myndini siggjast f.v. Heðin Mortensen, borgarstjóri, Per Grønlund Pedersen, og Harald Bjørgvin, deildarleiðari fyri húsatænastuna.

hvør arbeiddi hvar í ymsu stovnunum, so er Per altíð góður at heita á, tá tá skipað hevur verið fyri ymsum verkætlanum. Hann er á tremur

við hugskotum og loysnum..

– Per hevur verið heilt einastandandi at gera leiktjöld og rekvisittir til sjónleikir. Helst er ongin jóla-

leikur ella luciagonga, har hann ikki hevur havt ein fingur við í spælinum.

– Per er limur í RCF-felagnum, har tey sigla og flúgva við fjarstýrdum bátum og flogførum á Velbastaðhálsi. Dagstovnurin í Hoyvík hevur havt stóra gleði av hesum limaskapi, tí tað er hent meira enn eina ferð, at Per hevur gjørt stóran hyl á spællíðslinum, har børnini eru sloppin at sigla við fjarstýrdum bátum “fyri gratis”, sum Per málbar seg!

– Nú Per fer er stovnurin sum nýggjur, nýumvældur og soppafríur!

– Per fylti 70 tíðliga í vár og er sostatt langtíðan farin um eftirlønarlur. Men honum hevur dámt væl at arbeiða sum húsavørður, og ikki kann sigast annað enn, at seinasta tíðin hevur verið strævin at fáa alt uppá pláss

aftur, eftir at stovnurin hevur verið eitt stórt byggipláss í háltannað ár.

– Helst hevur hetta verið strævnasta tíðin í søguni hjá Dagstovninum í Hoyvík, sum fyllir 30 ár um eitt ár.

– Spyrt tú Per hvat hann fer at gera, nú hann fer frá, so stúrir hann eitt sindur fyri, hvat hann fer at brúka tíðina til. Tey sum kenna hann væl rokna tó við, at meginparturin av tíðini fer til at byggja bátar og flogfør í kjallaranum á Signabø, og hin parturin fer til at taka eina hond í í summarhúsinum hjá dótturini í Danmark, segði Heðin Mortensen, sum at enda takkaði Peri fyri tænaastuna og handaði honum takkargávu og blómur frá kommunu.